

COLUMN 89 - STIL

zoekplaatje

Dit zal een korte column worden. Want er was immers niks te zien op die natuurbegraafplaats. Ja, bomen. En vocht. En stilte. Dat er daar helemaal geen, maar dan ook helemaal niks aan grafaanduiding mocht zijn, dat wisten we wel. Volstrekte anonimiteit. Maar dan moet je toch even gaan kijken om te zien hoe dat eruit ziet. Nou gewoon een bos dus met hele hoge rechte bomen. Verder was er niks te zien. Heel stom natuurlijk want dat wisten we al.

De weg erheen vanaf de parkeerplaats was eigenlijk best lang, eerst een recht stuk langs landbouwgrond, dan linksaf langs een grote paardenwei zonder paarden. Dan rechtsaf richting bomen langs een bloemenweide en een bankje met *De Soepwandeling* erop. Soepwandeling? Soep? Waar waar?? Best zin in soep. Geen soep te zien.

Het hele aanlooppad was dik geplaveid met eikels. De strip in de krant van Toos en Henk indachtig hadden wij ook zoiets van "Kom je de hele dag in het nieuws al eikels van wereldleiders tegen, dan loop je zonder nieuwsberichten naar een begraafplaats en dan krijg je dat weer". Gejat natuurlijk, maar ik vond 'm wel leuk. Toos bedoelde met eikels haar collega's, maar ik heb natuurlijk nóóit eikels van collega's gehad...

Nou ja, we konden onze wereldeikels nu in ieder geval met de voeten treden. Ook wel eens lekker. Zouden we met z'n allen moeten doen.

Toen het bos naderde en de soep toch niet werd opgediend maakten de eikels plaats voor een dempend naaldentapijt en een vochtige lucht. Die lucht was bezwangerd van een geur die ik niet kon en kan thuisbrengen. Het had iets parfumerigs alsof er in de verte ergens een luchtverfrissertje aan de boom hing. Niet onaangenaam maar het was geen dennengeur.

Bij de T-splitsing besloot ik niet verder te gaan. De boslanen links en rechts waren recht en lang. Natte voeten halen voor meer van hetzelfde is niet aan mij besteed. Uiteraard wilde Rindert wel kijken of er toch nog wat te zien zou zijn en hij sloeg rechtsaf en volgde de recht lange laan. Ik had niks anders te doen dan naar de stilte te luisteren en de niet-dennengeur op te snuiven en besloot Rinderts kleiner wordende gestalte te fotograferen. Onvoorstelbaar, zag ik later, dat hij nauwelijks terug te vinden was op de foto. Zijn gestalte ging precies op in een dennenstam. Ik had niet opgelet en niet gewacht tot hij tussen twee stammen in liep en hij was dus niet te zien. Eikel. Ik dan.

Rindert kwam terug en meldde: "Niks te zien". Geen nieuws dus. Daarna ging hij linksaf om te zien of daar toch nog iets te zien zou zijn. Toen hij terugkwam was de boodschap hetzelfde: "Niks te zien". Waarom verbaasde het me niet?. Het oneindige 'niets' was aangekondigd en van verre al te zien.

Een medekeramiste van mij waar ik heel erg opgesteld was, is een jaar of twee geleden overleden. Ik mis haar nog steeds. Gek hè, zo'n stille bescheiden figuur die nooit opvalt. Die luisterde maar weinig sprak. Een stil water met een diepe grond.

Op haar afscheidsdienst werd niet geopenbaard waar ze zou worden begraven en alleen direct naaste familie mocht mee naar de begraafplaats. Verder helemaal niemand.

Het was haar wens om op te gaan in het niets en voor de mensen die achterbleven moest onbekend zijn waar haar graf zich zou bevinden. Ze wilde niet meer gevonden worden. Gewoon verdwijnen, bescheiden als ze was. Dat is haar gelukt op deze natuurbegraafplaats. Ik had wel horen fluisteren dat het deze moest zijn en

ben daar zeker van.

Mieke, ergens in dit bos ben je, rust je in anonimiteit zoals je wilde. Ik denk toch wel aan je.

En inderdaad: hier heerst volstrekte anonimiteit. Geen denken aan dat je hier iemand zou terugvinden. Gelukkig heb ik wel een door haar gemaakt schilderij. En ook een geboetseerde kop die zij heeft gemaakt. Dat was wat ze altijd maakte van klei: koppen. Ik heb haar deze kop zien maken toen ik net pas bij deze keramiegroep kwam. 'Mijn' kop lacht aan de linkerkant van het gezicht en de andere kant huilt. Ik denk dat ze zichzelf in haar leven gestalte heeft willen geven.

Het is ook de wereld ten voeten uit: lachen en huilen. Sinds kort proberen wij tijdens onze bezoeken aan kringloopwinkels Yogi's te vergaren. Een Yogiman (ook Orang Malu genoemd = verlegen wenende man) is geen Boeddha (mediterende ascetische figuur) en geen Pu-Tai (lachende dikbuik 'boeddha'). Het is een in zichzelf opgevouwen figuur die deze symboliek ook in zich draagt: hij huilt om al het leed van de wereld maar is in feite van zichzelf een innerlijk tevreden mens.

Natuurbegraafplaats Bos van de Heilige Geest in Oostelbeers

